

Sukuseoran perustamiskokkos, Rantasalmi 12.8.2006

On sittä mahottoman mukava suvun juurilla tiiraella toesija
ja ensmäestä kertoo tavatessa nähä piirteitä samanmoesija.
Miesten ja naesten nuamataalussa kiertää naarunkurreet,
yhellä laella on niämä iloettu, ja monet on myös surreet.
Leokaperissä on levveöttä ja poekkeevan kaanis muotoelu,
oesko niitä vielä lissee viäntäny kaekenlaenen kuotoelu!

Ruuskasen suku olj jo enssilimääksellä ylyvään oloesta,
eijjoo jookossa tyhjee tyttöö eikä jootavoo poekapoloesta.
Ei kaete tuaesj niin mahtavookaa porukan perillä lie,
ettei vastaantullessa vanahoelle tutuille ies päevee tie?
Omanarvontunto oekeelle tolalle viimestään nyt pannaan,
kun kaekille katotaan pysyvä paekka suvun pitkään jannaan.

Myöhän ollaan itekukkii yks lyhyt kopran levveös tiällä,
vaekka voemaen tunnossa rehvastellaan lystikkäällä piällä.
Nahoessaan tunsivat esjisät ja -äetit ruatamisen paenon,
kylymän ja nälän, saeraaven ja vihollisen vaenon.
Huomisesta ei paljo puhuttu, päevän jaksoevat jotennii vuan,
mutta vielä ne meille taestelivat tämän kalliin kotjmuun.

Ei pitäes porskuttelun olla ennee vaekeeta valamiissa urissa,
kun pysytellään vuan suvun kuulussa nuhteessa ja kurissa!
Suurkiitos ja kunnija eesmänneille muun povessa oloville,
meijjän on kyvettävä tietä näättämään seoraaville poloville.
Juuri ja oksija yhä pengotaan nuoremman väen varttuissa,
jotta sukuseoran pijot ei kun paranoo jäsenmiärän karttuissa!

Viätäenen

Sukupuukasvaa

Johan on mahtavoo tutkija suurta sukupuuta,
sen juurissae tunnistaa ommoo lihhoon ja luuta.
Vennään valtaan esjisät siirtyi Ruohtin rajoelta,
viime vuoesjsata vasta on Suomenmuan ajoelta.
Isoviha, Pohjansota ja Suomen sota taesteltiin,
näläkävuoetj pettuleipee ja eijjoota maesteltiin.
Savon järvimaesemissa isät kalastellen viihtyi,
suvun suuretessa myös kaskipellon teko kiihtyi.
Lapsija syntyi paljo, mutta kulukutaatiin kuoelj,
pistokseen, hinkuuskään tae puhkesj umpjsuoelj.
Viime vuoesjsaan sovat jätti joka talloon aakkoja,
ja orvoeks jäe perreissä monija lapsraakkoja.

Jonkun nimi ruppee joskus elämään perin juurin,
että jos saes jostae kätteen tuonpuoleisen luurin,
niin kysyttävvee kertyisj kyllä yhtä sun toesta,
vanahoelta ja nuorilta, monesta kylästä ja koesta.
Naesväkj olj aena kovilla raskaehin töehin taatta,
männen tullen olj kantamusta pihakaevon kaatta.
Tavaroo ostettiin sottiin jäläkeen kaapasta kortilla,
pöötee ei ruahittu rasittoon sen seihtemällä sortilla.
Meijjän puolesta uhraaksija tehtiin viimeseen asti,
nyt silimissä vilisöö sukupoloviin ketju sukkelasti.
Juuret pyssyy paekoellaan, oksat tuuheetuu yhä,
sukupuukasvaa ja voemistuu, sitä ei myrskyt nyhä!

Viätäenen

Kirja-arvostelu

(Antti Lappalaenen: Savon mehtärosvoen jälillä, SKS)

Mukavoo sukutaastoo minnäe jo saen,
kun nuapurjalosta kirjan laenaks haen.
Savon kuuluista mehtärosvoesta luvun,
tempu olj tallessa ja täävennetty kuvun.
Nilsijännii hulttijoherrat ylenkahto lakija
ja nujakoe vakituiseen rötöstesä takija.

Pahkamäkeläenen olj ovelin emävaras,
vaekka lopputilistä ei tullu suinkaa paras.
Kolehmainen olj Lampelaesen työparina,
näen alakaa Lappalaes-Antin tosjarina.
Kaheltae ukolta konnat henkjkullan otti,
eikä tekkoo tunnustanu ykstkää hunsvotti.

Vehkeilyjä piettiin pitkin pimmeetä yötä,
pitkäkyntisille se olj kun käskettyvä työtä.
Omatekoeset työkalut tavarapuolta tuotti,
tiirikka, sorkkaraata ja rahanvalumuotti.
Sualis pantiin piiloon, tasattiin tae myötiin
ja urakan piälle pihistetty sapuska syötiin.

Isokokoesija korstoja onni joskus potki,
niinpä sopuvalleet käräjätuomijonnii sotki.
Hämärähankkeet kun olj hoejjettu kottiin,
rellestettiin väkevillä ja perehyttiin pottiin.
Pahat poejjat olj pelättyjä luajalla alalla,
kun venkuilivat välliin vappaallae jalalla.

Veellä ja leivällä eijjollu vaekutusta mittää,

tyhjee uhoesj Vijaporj, että kahleet pittää.
Piestyn huavat verestivät selekänahassa,
kirkkokii rankasj ja jottae revittiin rahassa.
Siperijan opetus olj isänmuallista luatuva,
vieraan muan multiin sae sankarj kuatuva.

Antti osaesj rosvoesta symppiksijä tehä,
toesinaan tuikki piän piällä hento säekehä.
Ei lapsuuttakkaa kaekistellen syyttee voe,
kööhyys ja irtolaesus kulukutaavvin toe.
Verj veti ja syntymävaenu suattelj vikkaan,
kun luikurj lähti tekemään itestään rikkaan.

Tuljpa tähellistä tietoo ja toellae lisävalloo,
jotta joku asutti sammoo seotuva ja talloo,
mitä minnäe vielä pitkälle aekuisseks asti,
että esjisijä olj rosvoremmissä luultavasti.
Lukekee tok, immeiset, Savon historijjoo,
suatta vielä sukulaesten jookossa sijjoo.

Viätäenen

Sirkka Väätäinen Jännepolku 3, 71800 Siilinjärvi

017-2622770, 040 5619662

sirkka.vaatainen@dnainternet.net